

MỞ ĐẦU
BÁC TRÍCH CỒ KỂ CHUYỆN

*Trà Sư trời nước hòa nhau
Đi đâu cũng thấy một màu xanh xanh...*

Lũ chim chiến chiến vừa hát vừa bay lượn trên bầu trời, những đường bay tưởng chừng loạn xạ, tứ tung, rối rắm. Nhưng kì lạ là hàng trăm con bay về nên những đường ngoằn ngoèo vô hình trên không trung, lại không con nào bay đụng trúng đồng bọn của mình.

Bầy Chiền Chiện Đồng Hưng và Chiền Chiện Bụng Hưng bay lượn trên cao, còn bầy Chiền Chiện Lớn bay lượn thấp hơn. Chúng đảo tới đảo lui không biết bao nhiêu vòng, như thể đang nôn nóng mong chờ một ai đó.

- Tôi giờ chưa các bạn ơi?

- Vẫn chưa đâu. Khi nào mặt trời bắt đầu rơi về phía Tây, ngang lưng chừng cây tràm già xum xuê lá thì ta mới bắt đầu.

- Thế mình bay lượn thêm vài chục vòng nữa nha!

- Hôm nay các bạn có mặc trang phục chỉnh tề không đó? Bác ấy không thích nhìn chúng ta lôi thôi, luộm thuộm đâu nghen...

Xen lẫn trong tiếng hót của bầy chiến chiến là những câu nói hỏi han, nhắc nhở nhau. Lúc này, quan sát kĩ mới thấy vẻ ngoài của bầy chiến chiến được chăm chút rất cẩn thận và kĩ lưỡng.

Bầy Chiến Chiến Lớn mặc đồng phục màu nâu, chỗ nhạt chỗ đậm xen kẽ với màu trắng, bay lượn phía dưới. Còn phía trên cao, vẫn mãi say sưa với những đường bay vòng vèo là bầy Chiến Chiến Đồng Hung và Chiến Chiến Bụng Hung với trang phục có màu sắc trẻ trung hơn. Tuy nhiên, màu nâu đặc trưng vẫn là chủ đạo để dòng họ chiến chiến nhận ra nhau giữa muôn loài chim đa dạng của khu rừng.

Trong khi Chiến Chiến Đồng Hung đính thêm màu lông trắng, điểm tuyết vài sợi đỏ trên chiếc đuôi màu nâu của mình, trông rất ngộ nghĩnh, đáng yêu, thì Chiến Chiến Bụng Hung lại trang điểm đôi lông mày trắng, một sọc đen nhạt gần đỉnh đầu cùng cái đuôi dài hơn các nhà chiến chiến khác.

Đám Chiến Chiến Lớn coi bộ không còn đủ kiên nhẫn. Chúng chỉ bay thêm vài vòng rồi nhanh chóng đậu xuống các cành cây hoặc những ngọn cỏ thấp dưới đầm lầy. Một số con sà vào phía bụi rậm, chọn cho mình

một chỗ vừa an toàn vừa chắc chắn để đậu, rồi ngھnh cổ ra ngoài hót vang chờ đợi.

Cho đến khi bác Trích Cồ, với bộ lông màu tía pha xanh da trời, từ phía cánh rừng bất ngờ xuất hiện và đáp xuống cây khuynh diệp đỏ ngay vị trí trung tâm, thì bọn Chiến Chiến Nhỏ mới vãn hồi trật tự. Chúng mau mau ổn định chỗ của mình khi lần lượt đáp xuống những cành tre gai rừng là đà bao quanh chỗ bác Trích Cồ đang đậu.

- Chúng con chào bác Trích Cồ!

- Dạ, con chào bác!

- Bác có khỏe không?

- Mới có hôm qua tới hôm nay thôi mà tụi con nhớ bác quá chừng...

Bác Trích Cồ có vẻ cảm động, chớp chớp đôi mắt tròn đã có nhiều nếp xếp phía trên, rồi cất giọng:

- Bác chào các con. Các con ngoan lắm. Các con chờ bác có lâu không?

Thế là tiếng lao nhao ríu rít thi nhau vang lên làm bác Trích Cồ phải ngھnh tai lắng nghe. Trong âm thanh nhí nha nhí nhố ấy, trộn lẫn những câu trả lời có vẻ trái ngược nhau như “dạ có”, “dạ không”, cái mở màu đỏ của bác Trích Cồ nở ra một nụ cười hiền từ:

- Bác biết là các con ngóng bác lắm nè, vì câu chuyện hôm qua đã hết rồi. Và hôm nay, bác sẽ kể cho các con nghe một câu chuyện mới.

Lũ chim vỗ cánh vào nhau nghe xoàn xoạt. Thật ra, chúng muốn vỗ tay hoan hô, nhưng vì chỉ có đôi cánh nên cả bọn đành thi nhau vỗ để bày tỏ niềm vui thích. Bầy chim vẫn đậu trật tự, con nào ở yên nơi ấy, nhưng hành động đầy phấn khích đó làm mấy cành tre gai rừng mỏng mảnh rung rinh, đong đưa đánh nhịp lên xuống, y như bọn trẻ đang chơi trò bập bênh.

À thì ra, chúng tụ tập ca hát, bay lượn ở đây là để chờ bác Trích Cồ đến kể chuyện. Hèn chi lúc nãy, chúng tíu ta tíu tít hát một bài có nhắc đến bác ấy, như thể gọi tên một nhân vật mà chúng mong chờ bằng tất cả sự háo hức và lòng yêu mến.

Trà Sư trời nước hòa nhau

Đi đâu cũng thấy một màu xanh xanh

Có bác Trích Cồ hiền lành

Có bầy chiến chiến chúng mình rất vui

Bác ơi, bác Trích Cồ ơi!

Chuyện xưa tích cũ, bác thời kể đi...

Bác Trích Cồ gật gù, trông ra vẻ hài lòng lắm. Tụi nhỏ ngoan như thế này, làm sao bác không kể chuyện cho chúng nghe mỗi chiều cơ chứ? Là chim sống ở Trà Sư đã lâu năm, những câu chuyện hồi nhỏ bác từng nghe ông bà kể lại, cùng cả những chuyện chính bác chứng kiến nơi khu rừng tràm này, bác còn nhớ đầy cả một bụng, đủ để kể cho chúng nghe hoài không hết.